

เทวดา

บทที่ 12

พิมพ์สมรลืมนตาตื่นขึ้นกลางดึก แปลงใจที่เห็นเงาของคนร่างสูง ยืนอยู่บนเตียง เสียงพูดเบา แต่เธอก็ได้ยินบางคำแว่วๆ

“ ทางโน้นเลื่อนกำหนดการเดินทางหรือ เอ ยิงนานก็จะยังมีปัญหาะ ท่านเทพธาดา.....”

“ คุณเสก...” หญิงสาวมุดลุกขึ้นนั่ง “ กำลังทำอะไรนั่น ”

ชายหนุ่มหันมา “ ตื่นทำไม ”

“ อ้าว ตื่นไม่ได้หรือ ”

“ ก็นี่เวลานอน ”

“ เวลานอนแล้วทำไมคุณเสกไม่นอน แล้วนั่นทำไมยืนบนเตียง ประเดี๋ยวก็ตกลงมาหรอก ”

“ ถ้ายืนบนเตียงแล้วจะตกหรือ ”

คำถามนำหมั่นไส้ไม่รู้จักหมดสักที หญิงสาวลุกขึ้นยืนท้าวเอว

“ ลงมาได้แล้ว..!”

ชายหนุ่มลงนั่งโดยดี พิมพ์สมรได้ยินเสียงพูดแว่วๆ

“ ไซ้แล้ว เธอดู แต่ว่าจิตใจเธอไม่เลว ”

“ ฮะ..! ว่าใคร..! คุณเสกพูดกับใคร ”

“ เทพ...”

“ เทพไหน ”

“ บอกไปพริ้มก็ไม่รู้จัก ”

“ ขอบคุณคุณพระคุณเจ้าที่พริ้มไม่รู้จัก เพราะถ้าชินรู้.....”

“ ทำไมหรือ ” เสียงถามสงสัยเมื่อเธอหยุดพูดคือๆ

พิมพ์สมรไม่ยากพูดว่ามีแต่คนบ้าเท่านั้นที่คิดว่าตัวเองกำลังพูดกับเทพ

“...ตกลง ท่านเทพธาดา... หากมีอะไรคืบหน้าท่านรีบมาบอกก็แล้วกัน ตอนนี้ผมไม่เหมือนเดิมสิรู้โดยตรงไม่ได้แล้ว ทุกอย่างจำกัดลง เท่าเพียงมนุษย์คนหนึ่งจะเป็นได้เท่านั้น ”

“ ยังไม่เลิกอีก คุณเสก...!”

ร่างสูงหยุดพูด ลงนอนเงียบจนเธอต้องย่องผ่านแม่สาวใช้ที่ปูที่นอน ก้นกลางมาดู เห็นเขาลืมตามองเธอหนึ่ง

เธอใจอ่อนปลอบเสียงอ่อน “ คุณเสกไม่สบายใจไซ้ไหม ”

“ ไซ้ ”

“ งั้นก็ระบายออกมาเถอะ อยากพูดอะไรก็พูด ไม่ต้องอ้อมไปถึงเรื่องเทพเรื่องอะไรโน้นหรอก ”

เขามองเธอเฉย เธอเลยปลอบต่อ

“ ถ้ามีอะไรที่พริ้มจะช่วยได้ก็บอกนะ พริ้มยินดีช่วยคุณเสกเสมอ ”

“ จะช่วยเรื่องอะไร ”

“ ทุกเรื่อง... เอ่อ... เรื่องพี่พรรณ...”

“ เรื่องนั้นไม่ต้องช่วย ”

“ คุณเสกไม่รักพี่พรรณแล้วหรือ เมื่อก่อนนี้คุณเสกจะเป็นจะตาย ก็จะต้องแต่งงานให้ได้ พอได้แต่งงานแล้วทำไมถึงกลายมาเป็นเย็นชาอย่างนี้...”

“ เย็นชาอย่างไร ”

เธอหนึ่งอย่างสนใจ เอาเถอะ รอให้เขาอาการดีขึ้นก่อน

“ นอนเถอะ ”

“ ก็นอนอยู่แล้ว ”

“ หลับตาด้วยซิ...!” เสียงเธอเข้มขึ้น

อีกฝ่ายหลับตาทันที พิมพ์สมร มองอย่างอ่อนใจเดินกลับมา นอนที่ของเธอ นึกกังวลว่า อีกนานเท่าใดหนอ เขาจึงจะกลับเป็นเหมือนเดิม

แขกที่มาหาในวันต่อมา เป็นครอบครัวเพื่อนเก่าที่ห่างหายไป นานหลายปี **คุณประณต** และ **คุณอนงค์** เคยเป็นเพื่อนของบิดาเขา สมัยยังเป็นวัยรุ่น เสกสิทธิ์ เคยควง **ชมัยนุช** ผู้เป็นลูกสาวอยู่พักหนึ่ง และ **ชัญญ์** ซึ่งเป็นลูกชายก็เคยเป็นเพื่อนไปไหนมาไหนด้วยกัน ก่อนที่พ่อจะเลิกคบกันเพราะขัดใจเรื่องผลประโยชน์

บัดนี้ทั้งสี่คนพ่อแม่และลูกชายลูกสาว มาเยี่ยมเยียนพร้อมหน้า หัวกระเช้าผลไม้ไปใหญ่มาเป็นของฝาก สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสพูดคุย เป็นมิตรทำให้คุณสุขสันต์ผู้ซึ่งไม่รู้เรื่องบาดหมางของสามมีผู้ล่วงลับ และเพื่อนคนนี้ซัดเจนนึก หน้าชื่นยินดี

ประณตพูดยิ้มๆ “ ผมได้ข่าวเรื่องเสกประสบอุบัติเหตุ ตั้งใจว่าจะมาเยี่ยม แต่พอได้ยินเรื่องแต่งงานก็เลยเข้าใจว่าหายดีแล้ว ขอโทษที่ไม่ได้มางานแต่ง ไม่รู้ว่าจัดที่ไหนกันแน่ ”

“ ฉันทบปรองเองที่ไม่ได้ส่งการ์ดเชิญ ต้องขอโทษด้วยค่ะ ”

คุณสุขสันต์รีบรับผิดชอบ ดีใจที่มีตรสสนิทเก่าแก่หวนกลับมา “งานจัดง่าย ๆ ที่บ้านนี่เอง ก็ตอนนั้นเสกยังเจ็บมาก ต้องนั่งรถเข็นช่วยตัวเองไม่ได้เลย แต่ว่าเขาไม่ยอมเลื่อนการแต่งงาน บอกว่าแต่งก่อนแล้วค่อยเลี้ยงฉลองทีหลัง”

“ทำอะไรเจ้าสาวมาก” คุณอนงค์ ยิ้มหวาน มองสาวกะโปโลที่นั่งอยู่ข้างๆ ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่อย่างคาดคะเน

พิมพ์สมรรีบพูดว่า “พริ้มไม่ใช่เจ้าสาวนะคะ”

“พริ้มเป็นน้องของพรรณ แต่ว่าเป็นเพื่อนเล่นของเสกมาตั้งแต่เล็กค่ะ” คุณสุขสันต์ช่วยแก้ความเข้าใจ

“อ้าว แล้วเจ้าสาวอยู่ที่ไหนล่ะคะ”

“เอ้อ พรรณไปหาแม่ ฤทัยไงคะ ฤทัยเป็นเพื่อนสนิทของฉันทเอง” สีหน้าคุณสุขสันต์ลำบากใจ ที่จะต้องพูดถึงลูกสะใภ้ซึ่งเพิ่งมีเรื่องมีราวกับลูกชายหยกๆ ถึงกับแยกห้องนอนกัน “ส่วนพริ้มเขาช่วยนางพยาบาลดูแลเสกมาระยะหนึ่งแล้ว”

“เอ คุณสุขสันต์บอกว่าไม่กี่วันก่อน เสกไม่สบายมากช่วยตัวเองไม่ได้ถึงกับต้องนั่งรถเข็น แต่ก็ดูเสกแข็งแรงดีนี่คะ”

“เอ่อ คือว่าเขาเพิ่งหายค่ะ แต่ว่า เอ่อ....” เธอพูดพลางมองลูกชายอย่างลำบากใจ “คือสมองเขากระทบกระเทือนเล็กน้อยก็เลยออกจะแปลกๆ ไปบ้าง แต่ว่าหมอบอกว่าเขาจะค่อยๆ กลับเป็นเหมือนเดิม”

“อ้อ อย่างนี้นี่เอง รู้สึกเหมือนกันว่าเสกแปลกๆ ไป”

พ่อแม่ลูกพูดเป็นเสียงเดียวกัน

“มิน่าสิ เสกถึงจำนูชไม่ได้” สาวสวยขมขันท่อว่ายิ้มๆ

ชายหนุ่มมองแต่ละคนเหมือนมองภาพในจอทีวี สีหน้าเขาไม่ค่อยมีความรู้สึกว่ามีส่วนร่วมในความสัมพันธ์ที่ถูกให้ความสำคัญ

“จำได้ไหม เราเคยเป็นแฟนกัน”

“หรือครับ” เสียงถามสงสัย

พอรู้ว่าสมองเขามีปัญหา เธอก็ปั่นยิ้มแต่งเรื่องขึ้นเป็นจริงเป็นจัง “เราเคยไปไหนมาไหนด้วยกันไงคะ เราสนุกกันมาก นูชคิดถึงเสกยังบ่นกับพี่นุชบ่อยๆ ว่าเราน่าจะไปไหนมาไหนด้วยกันอีก”

“นั่นสิ” ชนัญสนับสนุนน้องสาว

เหมือนภาพแห่งความหลังจะย้อนกลับมา จู่ๆ ชายหนุ่มก็พูดออกมา เหมือนอ่านอะไรบางอย่าง “...อย่าซื้อบ้อหน้อยเลย เสกพรุ้งนี้ไม่ต้องมาแล้วก็ไม่ต้องโทรมาหานูชด้วยนะ อยู่กับเสกไม่เห็นสนุกนูชบื้อเสก”

“อ้าว.....” คนอื่นๆ ร้องออกมา

ขมขันทู ทำสีหน้าไม่ถูก พิมพ์สมรหันขวับมามองก็เห็นชายหนุ่มวางสีหน้าเฉยเหมือนไม่ได้พูดเกี่ยวกับตัวเอง

“ทำไมคุณเสกพูดอย่างนั้นล่ะ” เธอยื่นหน้าเข้ากระซิบดูๆ

ชายหนุ่มหันมากระซิบตอบ “ก็ความจำเขาเป็นแบบนี้”

“ความจำใคร”

“ความจำเสก” คนตอบสีหน้าซื่อสนิท

ทุกคนมองหน้ากันยิ้มๆ นึกโทษโรคร้ายไข้เจ็บที่ทำให้ชายหนุ่มพูดจาแปลกๆ

“แหม นูชเคยพูดแบบนี้หรือคะ นั้นนานแล้วนะ เราต่างก็ยังเด็กทั้งคู่”

“นั่นสิ เด็กๆ มักจะอารมณ์ร้อน พูดอะไรก็พูดตรงๆ ไม่มีมารยา เสกคงไม่โกรธนูชใช่ไหมจะ” คุณอนงค์ถามประจบๆ

“ไม่โกรธครับ”

แม่สาวข้างๆ เอียงหน้าเข้ามากระซิบสั่ง “ทำสีหน้าดีๆ ซิเค้าจะได้เชื่อว่าไม่โกรธจริงๆ”

“สีหน้าดีๆ แบบไหน”

เธอยิ้มให้อย่างหวานสนิท ชายหนุ่มทำตาม

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็...!”

“ถ้าอย่างนั้นขนาดไหน”

อีกฝ่ายถลึงตาใส่อย่างหมดความอดทน ชายหนุ่มจึงลดระดับรอยยิ้มลง สีหน้าเขาเมื่อหันกลับมาสู่ผู้คน ดูเป็นชายหนุ่มอารมณ์ดีที่สำรวมระมัดระวัง

“ผมยังจำเรื่องอื่นๆ ได้อีกนะครับ” ทำที่เขาสุภาพเรียบร้อยเสียงถามเอาอกเอาใจ “หรือจะ จำเรื่องอะไรได้บ้างจะ”

พิมพ์สมรยื่นหน้ามากระซิบขู่ว่า “พูดแต่เรื่องดีๆ เท่านั้นนะ”

“เรื่องดีๆ แบบไหน”

“ก็เรื่องสนุกๆ ที่คุณทำด้วยกันและหัวเราะด้วยกันไง”

คุณสุขสันต์ยิ้มอย่างรอคอย “ไหนเสกจำอะไรได้ เล่าให้แม่ฟังหน้อยสิลูก”

“ชนัญกับเสกไปไหนๆ ด้วยกัน ชนัญพาเสกไปเที่ยว มี

ผู้หญิงเยอะแยะ ชนัญพูดว่า เลิกเอาคนไหนก็ได้ แต่อย่าเลือก
ยัยคนผมยาวที่ทำสีผมเป็นแถบ ๆ นั้นนะ นั่นเด็กของพ่อ.....”

“ อ้าว.....”

“ เอ๊ะ...!”

“ อู๊ย.....”

“ คุณเสก...!! ”

คุณอนงค์หันไปถลึงตาใส่สามีซึ่งหน้าเงื่อนทนต์ ส่วนคุณสุขสันต์
ก็เสียงเซียว

“ เอ๊ะ นี่เสกกรีเทียวผู้หญิงตั้งแต่เด็กเซียวหรือ ”

“ ชนัญบอกว่า อย่าเป็นลูกแห่งไปหน่อยเลย นายโตแล้ว
ต้องทำตัวให้สมวัย แม่นายหลอกง่าย แล้วเราจะโกหกแม่นายให้
เอง...”

พิมพ์สมรบิดเนื้อที่แขนอีกฝ่าย “หยุดพูดได้แล้ว..!”

สีหน้าคนถามออกจะงง “ทำไมล่ะ ก็นี่ใจเรื่องสนุกที่เสกเคย
ทำกับชนัญ ”

“ไม่ต้องพูดแล้ว..!” เธอกระซิบดู

แม้การเริ่มต้นจะไม่ดีนัก แต่คุณสุขสันต์ซึ่งไม่ผูกใจเจ็บใครและ
ไม่เชื่อถือคำพูดลูกชายซึ่งกำลัง “ความจำเลอะเลือน” ก็ต้อนรับเพื่อน
ผู้มาเยือนอย่างอบอุ่น ชายหนุ่ม วางสีหน้าเจียมยืมท่าที่สุภาพเรียบร้อย
แม้จะตอบสนองซ้าราวกับว่าเขาหาคำพูดที่เหมาะสมไม่ได้ แต่สีหน้า
ท่าที่เปิดรับ ทำให้คนทั้งสี่วางใจ

“ ดีจังที่เรามาพบกัน คุณสุขสันต์จะว่าอะไรไหมครับถ้าเรา
จะมาอีก”

“ โอ๊ย ฉันจะว่าอะไร ฉันเองก็ดีใจที่สุด คุณมาที่นี่ได้ทุกเวลา
ที่ต้องการ ” เธอตอบรับอย่างจริงจัง

“ เสกสะ ยังอยากเป็นเพื่อนกับนัญและนุชหรือเปล่า ”

ชายหนุ่มหันมามองพิมพ์สมร อ่านสัญญาณจากใบหน้าเธอ
แล้วหันมายิ้มตอบรับ “อยากครับ ”

“ แล้วทำไมต้องถามพิมพ์ก่อน ”

“ พิมพ์ต้องรู้ดีกว่าผมแน่ๆ ครับ ” เขาตอบซื่อๆ

พอพรรณศรีรู้เรื่องก็ต่อว่าต่อขาน “ทำไมพิมพ์อยากให้คุณ
พวกนั้นมาอยู่กับคุณเสก พูดเสียดิบดีว่าอยากให้คุณคบหากัน รู้ไหม
ว่าคนครอบครัวนี้เป็นยังไง เหลี่ยมจัดขนาดไหน ”

“ อ้าว ก็เขาเคยเป็นเพื่อนกัน พิมพ์ว่าดีออกที่คุณเสกมีเพื่อน
เยอะๆ สมองจะได้กลับคืนสภาพเดิมเร็วๆ ”

พรรณศรีพรั่งพรู “คนครอบครัวนี้คบไม่ได้ นายประณต
เป็นคนขี้โกงเคยมีเรื่องถูกฟ้องร้อง ส่วนอิตาชนัญลูกชายก็เคยพา
คุณเสกเที่ยวจนใจแตก แม้ชมัยนุชน้องสาวก็เปรี้ยวจัดเปลี่ยนคู่ควง
ไม่รู้เท่าไร เคยควงกับคุณเสกแล้วเลิกไป เนี่ย พวกเขาพร้อมใจ
กันกลับมา คงต้องมีอะไรแอบแฝงแน่ๆ ”

คนฟังซังกังวล พูดเสียงอ่อย

“ อย่างนั้นหรือคะ ก็พิมพ์เห็นท่าทางคุณป้าดีใจที่พวกเขา
มาเยี่ยม พิมพ์ก็เลยพลอยดีใจไปด้วย นึกว่าพวกเขาดีนะซี ”

“คุณป้าเคยจำที่ไหนว่าใครไม่ดีกับตัวบ้าง คุณเสกก็เหมือนกัน !”

ไม่ใช่เพียงพรรณศรีที่ไม่พอใจ ครอบครัวของอัชชา พอได้ยิน
คุณสุขสันต์เล่าถึงการมาของครอบครัวคุณประณตด้วยสีหน้ายิ้มแย้มยินดี
ก็ลอบมองหน้ากันอย่างระแวง

“ เอ๊ะ ก็โกรธกันจนเลิกติดต่อกันแล้ว แล้วพวกเขากลับมา
ทำไม เขาไม่ได้บอกว่าการอะไรหรือครับ ”

“ เอ เขาก็ไม่ได้ต้องการอะไรนี่จ๊ะ แค่อยากกลับมาติดต่อ
ไปมาหาสู่เหมือนเคย พี่ว่าก็ดีแล้วนะ คนเคยชอบๆ กันมานาน ”

“ เอ่อ...” ท่าที่อัชชาลังเล “ พี่สุขสันต์ไม่ทราบหรือครับว่า
คุณประณตมีเรื่องทะเลาะกับเฮียรุนแรงถึงได้เลิกคบกัน เฮียผมใจดี
ถ้าใครไม่แย่งจริงๆ คงไม่มีเรื่องมีราวด้วย ”

“ พี่พอรู้... แต่ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องอะไร เฮียใจดีก็จริง แต่ก็มีวู่วาม
เหมือนกัน เขาอาจโกรธกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องพลอยให้ลูกเสียเพื่อน
ไปด้วย ถึงยังงี้เฮียก็ตายไปแล้วและดูคุณประณตเขาก็จริงจัง พี่ดีใจ
ที่ได้กลับมาติดต่อกันอีก ”

“ เท่าที่วันดีทราบ เรื่องของเรื่องก็คือว่า.....”

คุณวันดีตั้งใจจะทำความ คุณอัชชาเอื้อมมือมาบีบแขน
ภรรยาอย่างปรามไม่ให้พูด สีหน้าเจียมยืมแต่ประกายตาขริบเคียด

“เถอะ เรื่องผ่านไปนานแล้ว อย่าพูดอีกเลย”

สีหน้าคุณวันดีขัดอกขัดใจคันทันปากอยากจะพูด แต่ก็เก็บปาก
เก็บคำอย่างเชื่อฟัง.....